

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne sărman, care trăia în apropierea unei păduri, împreună cu nevasta sa și cu cei doi copii ai lor. Pe băiatul lor îl chema Hänsel și pe fată, Gretel, iar amândoi erau copii tare buni și cuminiți. Într-o bună zi, tăietorul de lemne a ajuns atât de sărac, încât nu mai avea nici măcar o pâine. Nu-i mai rămăsese niciun bănuț să-și hrănească familia.

La lăsarea serii, tăietorul de lemne s-a așezat lângă nevasta sa.

— Oare ce se va alege de noi dacă nu mai avem ce mânca? a oftat el:

— Ei bine, nimic mai simplu, i-a răspuns nevasta, care era foarte rea. O să-i ducem mâine pe Hânsel și pe Gretel în pădure, le dăm un colț de pâine și îi lăsăm acolo! Noi vom pleca la muncă, iar ei nu se vor mai întoarce acasă!

— Niciodată n-aș putea face așa ceva! a strigat tăietorul de lemne.

— Foarte bine! Atunci o să murim toți patru de foame, i-a răspuns tăios femeia cea rea.

Și atât de tare l-a bătut la cap pe bietul om, încât a acceptat până la urmă oribila propunere.

Din fericire, copiii nu dormeau fiindcă îi chinuia foamea, așa că au auzit totul. Au așteptat să adoarmă părinții lor, apoi, Hânsel s-a strecurat afară. A observat că pe jos erau multe pietricele albe, care străluceau în lumina lunii ca niște bănuți de argint. Și-a umplut buzunarele cu ele, după care, cu inima mai liniștită, s-a întors în casă și s-a culcat.

— Nu-ți face griji, surioară, i-a șoptit Hânsel lui Gretel. Vom ieși noi din pădure!

Dis-de-dimineață, femeia cea rea și-a trezit copiii ca să meargă în pădure să strângă lemne și toată familia a pornit la drum. Hänsel se tot întorcea, prefăcându-se că se uită la o pisică albă de pe acoperișul casei, și arunca în urmă pietricele. Când au ajuns în pădure, Hänsel și Gretel s-au așezat lângă un foc mic ca să-și aștepte părinții și au adormit în sunetul loviturilor de topor ale tatălui lor.

La căderea nopții, copiii s-au trezit și au descoperit că zgomotul de topor era, de fapt, sunetul scos de o creangă ruptă pe care vântul o izbea de un trunchi de copac. Era clar că acum erau pierduți!

— Ce se va întâmpla cu noi? a început Gretel să plângă.

— Așteaptă să răsară luna, surioară, și vei vedea, a liniștit-o Hânsel.

După ce luna s-a ridicat pe cer, Hânsel și-a luat sora de mână și a condus-o, urmând pietricelele albe care sclipeau în întuneric, până acasă la ei.

Ce fericit a fost tatăl lor să îi revadă! Remușcărilor nu-i dădeau pace de când îi abandonase în pădure, iar acum se bucura să îi vadă teferi și nevătămați.

Timpul a trecut și au ajuns din nou să nu mai aibă ce pune pe masă. Nevasta, care avea o inimă foarte rea, l-a bătut la cap pe tăietor ca și data trecută, până când l-a convins iar să-și părăsească copiii în pădure. Numai că, de data aceasta, femeia a avut grijă să închidă atât de bine ușa casei, încât Hănsel (care auzise din nou tot ce se vorbise) nu a reușit să iasă afară și să-și facă provizii de pietricele.

A doua zi, în timp ce se apropiau de pădure, Hănsel și Gretel au fărâmițat bucata de pâine pe care o primiseră de dimineață. Dacă nu aveau pietricele, puteau lăsa în urmă firimituri! Odată ajunși în pădure, copiii s-au așezat, ca și data trecută, lângă foc și au ațipit. Când s-au trezit și au văzut că erau singuri în noapte, Hănsel a liniștit-o pe Gretel spunându-i că le va fi ușor să găsească drumul spre casă după firimiturile pe care le presăraseră pe drum. Dar, vai, după ce a răsărit luna, degeaba s-au uitat peste tot cu mare atenție, că nu au mai găsit nicio firimitură. Păsările le mâncaseră pe toate!

Cei doi copii au mers multă vreme, rătăcind încoace și-ncolo, dar până la urmă au adormit răpuși de oboseală lângă trunchiul unui copac. Două zile au orbecăit prin pădure, căutând disperăți drumul, până când, în dimineața celei de-a treia zi, au auzit o pasăre mică și albă cântând. Cântecul ei era atât de plăcut și de mângâietor încât, după ce pasărea și-a luat zborul, copiii au urmărit-o.

Pasărea i-a condus într-un luminiș în care se afla o casă extraordinară. O casă care părea ieșită dintr-o poveste cu zâne și care era făcută toată numai din dulciuri! Pereții erau din nuga, acoperișul din turtă dulce și ferestrele din zahăr candel. Când s-au apropiat, copiii au observat că ușa era din praline, obloanele erau din marțipan, iar din streșini picurau stropi de ciocolată. Totul se putea mânca, savura sau ronțai, așa că Hânsel și Gretel, înfomețați cum erau, s-au repezit spre casă. — Eu o să mănânc o bucățică de acoperiș, a strigat Hânsel în timp ce rupea o țiglă de turtă dulce. Iar pe tine, Gretel, te sfătuiesc să încerci fereastra aceasta delicioasă!

Cei doi micuți erau în al nouălea cer și înfulecau cu poftă, când s-a auzit deodată o voce subțirică:

— Ronț, ronț, pe căscioară, cine oare e afară?

— Este doar un pic de vânt, care zboară pe pământ! au răspuns copiii, fără să se oprească din mâncat.

Dar ușa casei s-a dat brusc de perete, iar dinăuntru a ieșit o femeie foarte bătrână.

— Ce faceți voi aici, drăguții mei, singuri în pădure? Intrați în casă, vă voi da de mâncare și voi avea grijă de voi!

Bătrâna le-a pregătit copiilor un ospăț din clătite cu miere și i-a condus să doarmă în două paturi albe și curate. Ai fi zis că ajunseseră în paradis, dar bătrâna era de fapt o vrăjitoare foarte rea. Dis-de-dimineață, l-a trezit pe Hânsel și l-a aruncat într-o cușcă din staul. Apoi a zgâlțâit-o pe Gretel ca să o trezească și a trimis-o să îi pregătească de mâncare fratelui său.

— De acum înainte, să îi gătești mâncăruri gustoase, pentru că vreau să se îngrașe înainte să îl mănânc!

În fiecare dimineață, vrăjitoarea, care avea vederea scurtă, îi cerea lui Hănsel să îi întindă un deget printre zăbrelele cuștii, ca să vadă cât de mult s-a îngrășat. Și, în fiecare dimineață, Hănsel îi întindea un oscior în loc de deget.

— Zici că e deocheat! bombănea vrăjitoarea. Eu îi dau pateuri, fripturi, plăcinte și câte și mai câte, iar el nu se îngrășă deloc? La sfârșitul lunii, bătrâna vrăjitoare și-a pierdut răbdarea și a hotărât să îl mănânce pe Hănsel a doua zi. În zori, i-a cerut lui Gretel să frământa aluatul pentru pâine și s-a dus să aprindă focul în cuptorul mare.

— Gretel! a strigat vrăjitoarea după câteva clipe. Intră tu în cuptor, ca să vezi dacă e suficient de cald!

Isteață, Gretel a înțeles că bătrâna avea gânduri rele, dar a hotărât să o facă pe neștiutoarea:

— Dar nu știu cum să fac...

— Of, ce toantă ești! Uită-te la mine! Intru în cuptor și... Ahhhh!

Vrăjitoarea nu a mai apucat să-și termine vorba, că Gretel a împins-o în cuptor și a închis ușa.